

Sygn. akt IV U 385/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Cezary Wieczorek

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Zięba

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 11 lutego 2013 roku znak: (...)

w sprawie J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o emeryturę

I. z m i e n i a zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się J. K. emeryturę od dnia (...);

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. na rzecz odwołującego J. K. kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 385/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 listopada 2013 roku

Decyzją z dnia 11 lutego 2013 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43), odmówił J. K. przyznania emerytury z uwagi na fakt, że na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach, jak również nie ukończył 60 lat życia. Okresy składkowe i nieskładkowe odwołującego się na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniosły 26 lat. Organ rentowy wskazał, że odwołującemu nie uwzględniono okresu pracy w szczególnych warunkach od 1 marca 1973 r. do 27 sierpnia 1991 r., ponieważ nie przedłożył on wymaganych dokumentów świadczących o takim charakterze zatrudnienia, a zeznania świadków nie mogą stanowić dowodu w postępowaniu przed organem rentowym. Nie uznano również okresu pracy w szczególnych warunkach od 8 sierpnia 1991 r. do 15 lipca 1997 r., gdyż w ocenie organu rentowego w zaświadczeniu z dnia 27 stycznia 2012 r. pracodawca nie podał właściwego charakteru wykonywanej pracy, nie wyjaśnił rozbieżności w nazwie stanowiska, jak również nie

powołał się na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. ZUS nie uwzględnił także okresu od 1 sierpnia 1997 r. do 23 stycznia 1998 r., ponieważ pracodawca w zaświadczeniu z dnia 26 stycznia 2012 r. nie podał charakteru pracy, ani też nie powołał się na rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Powyższą decyzję zaskarżył w całości J. K. zarzucając naruszenie prawa materialnego, a to art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z paragrafem 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez ich błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że nie spełnia on przesłanki posiadania co najmniej 15- letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Odwołujący wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność wykonywania pracy na stanowisku spawacza w okresie od 1 marca 1973 r. do 27 sierpnia 1991 r. Wniósł również o ustalenie, że także w okresach od 8 sierpnia 1991 r. do 15 lipca 1997 r. oraz od 1 sierpnia 1997 r. do 23 stycznia 1998 r. pracował w szczególnych warunkach jako spawacz w czasie zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w K., w Przedsiębiorstwie (...) S. K. oraz w Zakładzie (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podnosząc argumentację, której użył w zaskarżonej decyzji, wniósł o jego oddalenie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał nadto, że odwołujący obecnie jest uprawniony do renty wypadkowej.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że odwołujący się J. K., ur. (...), w dniu (...) ukończył 60 lat. Na dzień 1 stycznia 1999 r. okres zatrudnienia odwołującego wyniósł 26 lat. Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wniosek o przyznanie emerytury złożył dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 1 marca 1973 r. do 27 sierpnia 1991 r. J. K. był zatrudniony w Państwowym Ośrodku (...) w K.. Zakład ten przyjmował zamówienia na różne prace od innych przedsiębiorstw. W tamtym okresie Państwowy Ośrodek (...) w K. współpracował z Zakładami (...) produkujących ciągniki. W ramach współpracy z (...) w zakładzie w K. wykonywano podstawy akumulatorów do ciągników.

Odwołującego zatrudniono na stanowisku ślusarza, ponieważ z wykształcenia był ślusarzem. Kiedy podjął pracę w (...) w K. potrafił jednak wykonywać także prace spawalnicze. Niedługo po rozpoczęciu pracy wykonał kilka spawań. Zauważył to kierownik i przesunął odwołującego do wykonywani takich prac. Po miesiącu J. K. zajmował się już tylko spawaniem. Przez pierwsze 2 lata pracy odwołujący wykonywał prace spawalnicze bez uprawnień. W 1975 r. uzyskał podstawowe kwalifikacje do pracy w zawodzie spawacza. Kiedy podjął pracę w zakładzie S. K. w 1992 r. dodatkowo zdobył uprawnienia do spawania wysokociśnieniowych rur.

W okresie gdy Państwowy Ośrodek (...) w K. współpracował z (...), odwołujący zajmował się głównie wykonywaniem podstaw akumulatorów do ciągników. Praca ta była skomplikowana, wymagała dużej precyzji, ponieważ podstawy wykonywano z cienkiej blachy, która przy spawaniu nie mogła ulec przegrzaniu. Oprócz tego spawał różne inne konstrukcje stalowe jakie były zamawiane w tym zakładzie.

Odwołujący się pomimo, że w dokumentacji pracowniczej miał wpisane stanowisko ślusarz- spawacz, wykonywał tylko prace spawalnicze – spawanie elektryczne. Nie zajmował się żadnymi pracami ślusarskimi. J. K. przeważnie pracował 6 dni w tygodniu, czasem wykonywał pracę także w niedziele. Odwołujący otrzymywał w zakładzie pracy dodatek pieniężny za pracę w szczególnych warunkach oraz mleko.

W okresie od 8 sierpnia 1991 r. do 15 lipca 1997 r. odwołujący był zatrudniony w charakterze spawacza w Przedsiębiorstwie (...) S. K.. Przedsiębiorstwo zajmowało budową gazociągów w różnych rejonach (...) - w okolicach C., Ł., T., na terenie Ł., R.. Mieszkańcy miejscowości, w której firma ta wykonywała prace, przygotowywali rury gazowe

do spawania. Odwołujący łączył tak przygotowane rury za pomocą spawania elektrycznego. Czynności te odbywały się głównie na powierzchni. Gdy zaistniała potrzeba łączenia dłuższych elementów gazociągu, odwołujący wykonywał także spawanie w wykopie. Praca wykonywana była w terenie, pod gołym niebem. J. K. pracował w trzyosobowej brygadzie razem z W. K. i pomocnikiem, który czyścił spawki i izolował łączenia. Poza spawaniem nie wykonywał innych prac. Praca odbywała się w systemie akordowym.

Od 1 sierpnia 1997 r. do 23 stycznia 1998 r. J. K. był zatrudniony jako spawacz w Zakładzie (...). Zakład ten wykonywał bramy, barierki, ogrodzenia oraz inne elementy z metalu. Odwołujący zajmował się tam podobnie jak w poprzednich zakładach pracy wyłącznie spawaniem elektrycznym. Nie miał żadnych innych obowiązków. Pracował po 8-10 godzin dziennie.

Zatrudnienie odwołującego się – stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - na wyżej wymienionym stanowisku spawacza, w okresach od 1 marca 1973 r. do 27 sierpnia 1991 r., od 8 sierpnia 1991 r. do 15 lipca 1997 r. oraz od 1 sierpnia 1997 r. do 23 stycznia 1998 r. wiązało się z pracą w szczególnych warunkach, o której mowa w wykazie A, dział XIV pkt 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.). W ramach swoich obowiązków pracowniczych J. K. wykonywał pracę spawacza elektrycznego. Okres zatrudnienia J. K. od 1 marca 1973 r. do 27 sierpnia 1991 r., od 8 sierpnia 1991 r. do 15 lipca 1997 r. oraz od 1 sierpnia 1997 r. do 23 stycznia 1998 r., znacznie przekracza 15 lat wymagane do przyznania emerytury w szczególnych warunkach.

Razem z odwołującym się w (...) w K. pracowali A. P., W. B., P. K., W. K.. A. P. był tam zatrudniony w latach 1970 – 1991, od 1975 r. pełnił funkcję zastępcy kierownika warsztatu, a cztery lata później został kierownikiem warsztatu i był przełożonym J. K.. W. B. pracował tam w latach 1969-1991 przy pracach spawalniczych i blacharskich związanych z naprawami samochodów. P. K. był zatrudniony w (...) w latach 1983- 1990 jako malarz- lakiernik samochodowy. Następnie w latach 1991-1997 pracowali razem w firmie (...) S. K. w M.. W. K. pracował w Państwowym Ośrodku (...) w K. w latach 1985 do 1991, a następnie w okresie od 1991 r. do 1997 r. był zatrudniony razem z odwołującym się w przedsiębiorstwie (...), w obu tych zakładach w charakterze spawacza. Razem z J. K. w Zakładzie (...) pracowali A. K. i M. C.. A. K. podjął tam zatrudnienie w 1997 r. i pracował tam niecały rok, zajmował się pracami betoniarskimi i murarskimi, stawianiem kominów, instalowaniem bram, które wcześniej wykonywał odwołujący, wykonywaniem podmurówek pod ogrodzenia. M. C. wykonywał w tym zakładzie również prace murarskie.

/ **dowód:** świadectwo ukończenia szkoły zawodowej, k. 9 akt rentowych, świadectwo pracy z 2.09.1991 r., k. 15 akt rentowych, świadectwo pracy z (...), k. 17 akt rentowych, świadectwo pracy z 17.06.1998 r., k. 19 akt rentowych, zaświadczenie o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach z 27.01.2012 r., k. 199 akt rentowych, zaświadczenie o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach z 26.01.2012 r., k. 201 akt rentowych, książka spawacza, k. 197 akt rentowych, zeznania świadka W. B., k. 49v, zeznania świadka A. P., k. 48v-49, zeznania świadka W. K., k. k. 50-50v, zeznania świadka P. K., 49v, zeznania świadka A. K., k. 50v, zeznania świadka M. C., k. 50v-51, zeznania odwołującego się J. K., k. 51-51v, akta osobowe odwołującego z (...) w K., umowy o pracę, akta osobowe, koperta, k. 25, /

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt rentowych, oraz dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, której autentyczności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach odwołującego się oraz świadków W. B., A. P., W. K., P. K., A. K., M. C., uznając je za wiarygodne, spójne, logiczne, a także zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Świadczyli wspólnie z odwołującym się i precyzyjnie wskazali na czym polegały szczególne warunki jego pracy. Ich zeznania korespondują z dokumentacją dotyczącą pracy odwołującego się, a także z zeznaniami J. K.. Brak jest w ocenie Sądu jakichkolwiek podstaw do podważenia wiarygodności zeznań w/w świadków. Świadczyli zgodnie wskazali, że odwołujący zarówno w czasie zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w K., w Przedsiębiorstwie (...) S. K., jak i w Zakładzie (...) pracował wyłącznie jako spawacz. Wypowiedzi J. K. znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków, którzy w sposób stanowczy potwierdzili, że odwołujący się w okresach od 1 marca 1973 r. do 27 sierpnia 1991 r., od 8 sierpnia 1991 r. do 15 lipca 1997 r. oraz od 1 sierpnia 1997 r. do 23 stycznia 1998 r., wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie J. K. w świetle poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Odwołujący urodził się dnia (...), dlatego cytowany wyżej przepis będzie miał do niego zastosowanie dopiero przy uwzględnieniu treści art. 184 ustawy emerytalnej.

Według art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 20 lat w przypadku kobiet i 25 lat w przypadku mężczyzn.

Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z treścią ust. 2 art. 32 cyt. ustawy dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei ust. 4 cyt. przepisu stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z powyższego wynika jednoznacznie, że w celu ustalenia, czy odwołującemu się przysługuje emerytura w wieku niższym niż wynikający z art. 27 ust. 1 przywołanej ustawy (tj. w wieku niższym niż 65 lat w przypadku mężczyzn), należy odwołać się do przepisów dotychczasowych, w szczególności do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43, z późn. zm.). Zgodnie z § 2 ust. 1 w/w rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Stosownie do § 4 ust. 1 w/w rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W świetle § 2 ust. 2 w/w rozporządzenia zakład pracy stwierdza zatrudnienie w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach.

W sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okoliczności także w oparciu o inne dowody. Postępowanie w sprawach emerytalnych jest bowiem dwuetapowe, stąd też przed organem rentowym "sprawa emerytalna" ma charakter administracyjnoprawny, a w postępowaniu stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.

Na etapie postępowania odwoławczego sprawa o emeryturę- uprzednio administracyjna- staje się sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c. Do jej rozpoznania stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ubezpieczony jako strona faktycznie słabsza korzysta ze wzmożonej ochrony procesowej, którą gwarantują szczególne przepisy proceduralne dotyczące postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, stąd też w przedmiotowej sprawie – wobec nieposiadania przez odwołującego świadectwa pracy w szczególnych warunkach - dopuścił dowód z zeznań świadków na okoliczność wykonywania przez J. K. pracy w szczególnych warunkach.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie był fakt, że odwołujący się osiągnął z dniem (...) wiek 60 lat życia i w dniu 1 stycznia 1999 r. posiadał wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat. Odwołujący nie przystąpił też do otwartego funduszu emerytalnego. Sporną okolicznością, stanowiącą przeszkodę do przyznania odwołującemu się wcześniejszej emerytury, o której mowa w art. 32 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227) było to czy praca, którą J. K. świadczył w okresach od 1 marca 1973 r. do 27 sierpnia 1991 r. w Państwowym Ośrodku (...) w K., od 8 sierpnia 1991 r. do 15 lipca 1997 r. w Przedsiębiorstwie (...) S. K. oraz od 1 sierpnia 1997 r. do 23 stycznia 1998 r. w Zakładzie (...) może być uznana za pracę, o której mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.), a więc czy była to praca wymieniona w załączniku do tego rozporządzenia w wykazie A.

Za pracę w szczególnych warunkach uznać należy taką pracę, która spełnia kryteria określone w przepisach w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. – a mianowicie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach wymienionych w wykazie A lub B stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Zgodnie z wykazem A, dział XIV, pkt 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uważa się osoby wykonujące prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowo wodorowym.

Z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, że odwołujący się w okresach od 1 marca 1973 r. do 27 sierpnia 1991 r., od 8 sierpnia 1991 r. do 15 lipca 1997 r. oraz od 1 sierpnia 1997 r. do 23 stycznia 1998 r. wykonywał wyżej opisaną pracę spawacza przy spawaniu elektrycznym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe wykazało, że praca ta była pracą w szczególnych warunkach, a więc odwołujący się udowodnił, że w okresach od 1 marca 1973 r. do 27 sierpnia 1991 r., od 8 sierpnia 1991 r. do 15 lipca 1997 r. oraz od 1 sierpnia 1997 r. do 23 stycznia 1998 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Udowodniony przez J. K. okres pracy w szczególnych warunkach, na dzień 1 stycznia 1999 r., tj. na dzień wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, przekroczył wymagany dla uzyskania „wcześniejszej” emerytury 15- letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Odwołujący w dacie wydania decyzji nie ukończył 60 lat. Wiek emerytalny uprawniający go do ubiegania się o emeryturę na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS osiągnął w dniu (...), już po złożeniu odwołania od Sądu. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, zasadą postępowania sądowego jest badanie legalności decyzji na dzień jej wydania. Nie oznacza to jednak, iż wyłączone jest stosowanie art. 316 § 1 k.p.c. W sytuacji bowiem,

kiedy jeden z warunków koniecznych dla ustalenia prawa do świadczenia zostanie spełniony po wydaniu decyzji - w trakcie postępowania odwoławczego przed sądem - nie ma przeszkód, aby Sąd, stwierdziwszy spełnienie pozostałych przesłanek tego prawa, przyznał świadczenie. W takiej sytuacji, prawo do świadczenia zgodnie z zasadą określoną w art. 100 ust. 1 u.e.r.f.u.s., powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa (por. np. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 17.04.2013 r., III AUa 215/13).

Mając powyższe na względzie, skoro odwołujący J. K. spełnił warunki do uzyskania wcześniejszej emerytury, Sąd na zasadzie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. oraz art. 32 ust. 1-2 i ust. 4 w zw. z art. 184 i art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227), a także § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu się J. K. emeryturę od dnia (...), tj. od ukończenia wieku emerytalnego.

Na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461) Sąd zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. na rzecz odwołującego się J. K. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.